

AFSCHRIFT

Griffienummer : 000710

Repertoriumnummer : 885

Vonnisdatum : 16.04.2013

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1386

schroothandelaar,
geboren te op
wonende te
Belg.

Verdacht van: te

Als huurder,

op het onroerend goed gelegen te gekadastraerd zijnde
eigendom van het , ingevolge akte van aankoop dd.
verleden voor notaris te

Tussen 9 april 2009 en 23 maart 2012, het laatste feit vastgesteld op 22 maart
2012

- Het opslaan van containers, ijzerafval en andere materialen,

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, de feiten, voor zover gespleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, §1, 146, 1°-3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999, en thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 4.2.1 en 6.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

de plaats te herstellen in de oorspronkelijke staat, namelijk het verwijderen van alle opgeslagen materialen op het perceel,

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125€ per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het 1° hypotheekkantoor te op 06/07/2012,
nr. en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 99,41 euro. De Bewaarder (get.)

*** **

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in de vordering;
- de beklaagde, bijgestaan door Mr. advocaat te

*** **

1.
Beklaagde is de gebruiker van een onroerend goed, gelegen te
kadastraal gekend onder eigendom van het

Dit perceel ligt deels binnen de grenzen van een woongebied met landelijk karakter
en deels binnen de grenzen van een woonuitbreidingsgebied (gewestplan

2.
Beklaagde wordt ervan verdacht om tussen 9 april 2009 en 23 maart 2012 zonder
voorafgaande stedenbouwkundige vergunning containers, ijzerafval en andere
materialen te hebben opgeslagen.

Op 1 september 2009 is de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 18 maart 2009 in
werking getreden; de door beklagde uitgevoerde werken blijven vergunningsplichtig.

Op 10 april 2009 werden deze feiten vastgesteld en werden stilgelegd bij een bevel tot
staking.

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van 18 juni 2009 werd de
regularisatie geweigerd.

Bij besluit van de bestendige deputatie van Limburg van 16 september 2009 werd het
door beklagde ingestelde beroep verworpen.

Op 26 februari 2010 werd vastgesteld dat het stakingsbevel werd gencgeerd en op
dezelfde dag werden andennaal de werken stilgelegd door een stakingsbevel.

Bij besluit van 10 november 2010 werd de regularisatie van de werken geweigerd bij
besluit van het college van burgemeester en schepenen.

Bij besluit van de bestendige deputatie van 10 februari 2011 werd het administratief
beroep van beklagde verworpen.

Op 10 januari 2013 werd een doorbreking van het tweede stakingsbevel vastgesteld.

De omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het voeren van dit
strafonderzoek zijn ter zake niet relevant en overigens geeft beklagde in conclusies toe
nog steeds niet over een stedenbouwkundige vergunning te beschikken, vermits hij stelt
dat een regularisatie voor een tijdelijke en beperkte opslag van maximaal 10 ton werd
toegezegd maar nog steeds niet afgeleverd.

Het is niet duidelijk waarom ten deze de verjaring van de feiten dient aanvaard te
worden.

De feiten die aan onderhavig dossier ten grondslag liggen werden vastgesteld op 10
april 2009, datum waarop tevens een stakingsbevel werd gegeven.

Aan beklaagde werd ruimschoots de tijd gegeven zich in regel te stellen, maar de diverse regularisatieverzoeken werden afgewezen; lopende deze procedures heeft beklaagde het stakingsbevel tot twee maal toe genegeerd. De argumentatie met betrekking tot het preventief karakter van het stakingsbevel, is bijgevolg ter zake niet relevant.

Tenslotte heeft de aard van de activiteit geen weerslag op de schuld van beklaagde en worden onvoldoende redenen aangevoerd om beklaagde een uitstel te verlenen nu niet blijkt dat een regularisatiedossier werd ingediend maar beklaagde integendeel misbruik maakt van de diverse uitstellen om zijn activiteit werden te ontplooiën.

3.
Het misdrijf zoals omschreven in de inleidende dagvaarding is bijgevolg bewezen.

- Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:
- de persoon van beklaagde,
 - zijn strafrechtelijke voorgaande,
 - de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van weinig respect voor het milieu.

4.
De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 13 maart 2012.

De herstellvordering werd regelmatig en tijdig ingesteld. (art. 6.1.41, § 4 en § 5 CRO.)

Op 24 februari 2012 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies voor wat betreft de herstellvordering.

De wederrechtelijke toestand, bestaande uit het opslaan en sorteren van schroot, is niet verenigbaar met de plaatselijke ordening en is daarenboven schadelijk voor de onmiddellijke omgeving.

Deze wederrechtelijke toestand kan slechts ophouden te bestaan indien de oorzaak wordt verwijderd; dit impliceert de verwijdering van de containers en alle materialen, die zonder vergunning werden opgeslagen.

*** **

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 27 maart 2009 (B.S. 15 mei 2009).

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003, gewijzigd door Wet 28.12.2011

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 31.10.2005 art. 1

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41
en de artikelen aangehaald in dit vonnis.

*** **

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statuerende **OP TEGENSPRAAK:**

Verklaart beklaagde schuldig aan het misdrijf zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 500,00 euro te vermeerderen met 50 opdecimaten (x5) en alzo gebracht op **3.000,00 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 50 opdecimaten en alzo gebracht op **150,00 euro**.

Verwijst beklagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgesloten door de openbare partij, begroot op de som van 155,42 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

*** *** ***

Beveelt beklagde de plaats te herstellen in de vorige staat door de verwijdering van alle opgeslagen materialen op het terrein binnen de termijn van ZES MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis in de vorige staat wordt hersteld, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van beklagde.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats, te verkopen, te vervoeren en te verwijderen.

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een kostenstaat, opgesteld door de overheid die dit vonnis uitvoert of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VLIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre dit vonnis vooraf werd betekend.

7 f

Aldus gevonnist in openbare zitting van de DERTIENDE KAMER,
16 april 2013, alwaar zetelden:

Mevrouw: ondervoorzitter, alleenzetelend rechter,
De heer: substituut procureur des Konings,
De heer: griffier.